Lidércfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház melléklettel!

XII. évf., 8. szám, 2020. augusztus

Sandara Tang

Sekhmet

Blue mage

Felbeast

Dino and rider

Bone valley

Stampede

Forest

INFO BOX

SANDARA TANG – MŰVÉSZ, DIGITÁLIS ILLUSZTRÁTOR

A szingapúri művész olyan projekteken is dolgozott, mint a Fantasy Flight Games Lord of the Rings és a Game Of Thrones kártyajátékok. A szingapúri Lasalle-SIA Művészeti Főiskolán szerezte másoddiplomáját a multimédia művészet szakon. 2004-ben a Koei Entertainment (ma Koei Tecmo elnevezésű) videojáték-stúdiónál kezdett dolgozni, ami végül ahhoz vezetett, hogy karakterterveket készített a League Of Legends-hez. Ma a DigiPen Műszaki Intézet vezető oktatója, de alkalmanként továbbra is szabadúszó projekteken dolgozik.

Elérhetőségek, online galériák:

Portfóliók: https://www.deviantart.com/sandara
https://www.artstation.com/sandara

Közösségi média: https://www.facebook.com/ArtofSandara3/
https://www.instagram.com/art_of_sandara/

Szerkesztői köszöntő

Eltelt ez a nyár is, kezdődik az iskola, lassan talán az ősz is megérkezik. Ám vannak dolgok, amik nem változnak, vagy úgy változnak, hogy végső soron mégsem változnak. Minden ugyanaz másképpen. :) Az AKF persze nem ilyen. Talán, csak egy kicsit. Hiszen hónapról hónapra új novellákkal, versekkel érkezik, de tulajdonképpen mindig novellákat és verseket tartalmaz. Illetve időnként beköszön egy-egy könyvajánló, egy kiállítás, pár pályázat is. Alkalmanként, amikor épp aktualitása van. Jut is eszembe! De rég volt már filmajánló... Nem ír senki... :(Úgy látszik, ez is a főszerkesztőre (azaz rám) marad. :) Most persze nincs – mármint filmajánló –, de a közelmúltban volt pár jobb film, ami megérhet pár sort. Vagy egy vidám beszélgetés mellett egy pár sört. :) Ebben a rekkenő hőségben egy pofa hideg komlólé életet menthet! Megint elkalandoztam.

Nem tudom, hogy csak felém nem történik úgy igazán semmi, vagy ez általában jellemző a világ többi részére is? Igaz, egy ideje már az lett rám a jellemző, hogy rendkívül ritkán bonyolódom bárminemű interakcióba. Ezt jól jellemzi az alábbi, FB-ra írt mondatom is: „Mára én ezzel be is csukom a Valóságot, és elmerülök a saját, biztonságos világomban.” Ami végső soron annyit jelent, hogy munka után nemigen csinálok már mást, mint filmeket, sorozatokat nézek, vagy éppen a Fallout valamelyik részével töltöm az időm. Persze ezek helyett akár könyvet is olvashatnék, vagy írhatnék is. Igen. Ez utóbbi lenne az igazi elmerülés a saját, biztonságos világomban. Ott tudom, hogy mi és miért történik. De újabban van bennem egy érzés, valami ilyesmi: „Ez a világ teljesen nem normális. Kifordult a négy sarkából. Ezeknek írjak én bármit is?”

Ámde mégis bizakodó vagyok. Lesz ez még így se! Ami egyébként egy remek film, mindenkinek ajánlom. Ebben hangzik el egy szívszorító mondat: „Miattad akarok jobb ember lenni.” Kár, hogy tapasztalatom szerint a világ pont nem ebbe az irányba halad. De azért igyekezzünk meglátni benne azt a kevés jót, ami még van. Például a 2020. augusztusi Lidércfény AKF-et. :)

Tartalomjegyzék

Novellák

Jávorszki András - **Világvége** 4
n13 - **T úr** 5
SzaGe - **Az utolsó bejegyzés** 5
Tad Rayder - **Hang a vadonból** 6
kosakati - **Ölelés** 7
Carun - **Grimdarrrk, vagy amit akartok** . . 9
n13 - **Jelenlét** 11

A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház ajánlásával

Mickey Long - **Ön fontos nekünk** 12

Versek

jocker - **Kaszás munkaünnep...** 14
Mortelhun - **Panelcsók** 14
TharBael - **A fényteli lóverseny** 15
Dave Stark - **Éjszaka csendje** 15
Seth - **Telihold után** 15
Tordai Gábor - **Újra** 15
Norton - **Dualitás** 16
Nizi - **Egy perc az élet** 16
angyalka146 - **Öntudatlan létörvény** . . . 16
edwardhooper - **A révész** 16
jocker - **Nyár van és hőség** 17
Tordai Gábor - **Éjre vált** 17
galbena - **Élet és Halál** 17

Könyvajánló

Scholtz Róbert
Legendás roma lények enciklopédiája
Bestiarium Ciganorum 18

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

IMPRESSZUM

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat • XII. évf. 8. szám, 2020. augusztus
Kiadja a Lidércfény Online kulturális magazin szerkesztősége

Az első borítón Sandara Tang: Alcon Blue című grafikája, a belső borítón pedig alkotásaiból készült válogatás látható.
A hátsó borítón Sandara Tang: Crown and wizard című alkotása látható.

A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház rovat hátterét Juhász Ernő készítette.

Felelős, tördelő- és főszerkesztő: Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)
Tartalmi szerkesztők, korrektorok: Török Ida, Varga Tamás József (Craz)

www.lidercfeny.hu • flip.lidercfeny.hu • lidercfeny@szentesinfo.hu • Facebook: Lidércfény Online • YouTube: LidercfenyHQ

Jávorszki András

Világvége

A Kennedy Repülőtér kávézójában ültek. Rózsaszín grapefruitot ettek, mellé csokoládés fánkot majszoltak. Miranda feketekávét is ivott egy öblös, sárga csészéből, Roy előtt egy kis üveg kóla állt.

– Hát nem hihetetlen? – nézett körbe a fiú. – Életemben először nem látok itt tömeget. Sehol senki, csak mi ketten – nézte a robotpincért, ahogy az asztalukhoz gurul, újratölti Miranda Scott kávéscsészéjét, aztán a pulthoz megy törölgetni.

– Miért hívtál ide? – kérdezte a lány.

– Mert egy nagyon fontos dolgot akarok kérdezni. És mert ez az egyetlen hely a városban, ami még üzemel. – Felkapta a kólásüveget és egy hajtásra kiitta a tartalmát.

A panorámaablakokon keresztül ferdén vágott be a ragyogó, júniusi napfény, ők azonban semmit sem éreztek a hevéből. A légkondicionálás kifogástalanul működött. Odakint, a kifutópályán katonás rendben sorakoztak a négymotoros utasszállító gépek, de egyikük sem mozdult.

– Igen, az öltözéked elárulja, hogy fontosak a szándékaid – nézett végig Roy Higgins ropogósra vasalt, hófehér ingén és kifogástalan csokornyakkendőjén. – Így nem illek hozzád. – Lesütötte a szemét, és zavarában babrálni kezdte hamisgyöngy karkötőjét. Most már bánta, hogy úgy jött el ide, ahogy egyébként is öltözni szokott a hétköznapokon; piros pöttyös kartonruhában és egyszerű, fehér görkorcsolyával a lábán.

– Dehogynem. Nagyon is. Mondhatni, épp az alkalomhoz öltöztél. – A fiú átnyúlt az asztal felett, megérintette a lány kezét, aztán mélyen a szemébe nézett. – Miranda! – kezdte. – Régóta ismerlek már és tudom, jó páros lennénk. Hozzám jössz feleségül?

A lány nem tudta hirtelenjében, mit is feleljen. Kuncogni kezdett.

– Nem tudom. Kedves tőled, de erről egymagam nem dönthetek. Szükségem lenne a szüleim beleegyezésére is.

– Igen – bólogatott Roy. – Nekem is kellene a sajátjaimé. – Na, még csak az hiányozna, gondolta közben. A vén alkoholista, meg az a házsártos szatyor, akik beledumálnak abba, kit akarok elvenni. Isteni szerencse, hogy már rég elmentek. De Mirandának nem kell tudnia, hogy így érzek. A szomorú kiskutya arckifejezését öltötte magára, amitől mindig eldobták magukat a lányok. – Ők nincsenek itt. És a tieid sem. Így aztán mi határozhatunk erről, senki más.

– Tényleg ezt szeretnéd?

– Hát persze. – Roy egy pillanatra leplezetlen mohósággal bámult bele a lány dekoltázsába. Ó, micsoda édes kis húszéves dög vagy te! És persze tiszta, mint a hó, mert a szüleid a széltől is óvtak. Imádni fogom minden porcikádat.

– Ki adna össze minket? – Miranda elengedte a fiú kezét és bekapta a maradék fánkot. Egy aprócska csokoládészilánk a vörösre húzott szája szélére tapadt. Óvatosan lepiszkálta onnét egy szalvéta sarkával. – Nincs már egyetlen pap sem. Mindenki elhagyta a Földet. Márpedig egy frigynek Isten előtt kell megkötteti, különben bűnt követünk el.

– Úgy tudom, Las Vegasban működik még néhány robotlelkész. Azok elintézik a dolgot.

– Robotlelkész?

– Ja. Az egyház szentelte fel őket, tehát az ő áldásuk is hivatalos. Hát nem nagyszerű?

Miranda nem válaszolt. Tépelődött. Hol a kávéját kavargatta, hol a napsütötte kifutópályát nézte, meg az azon túl elterülő várost, az égbe szökő, karcsú üvegtornyokat, ahol már nem élt egy lélek sem. „A Mars az új otthonunk!" – üvöltötték a nagyváros reklámplakátjai. Színpompás űrruhákba bújt, gömbakvárium-szkafandert viselő emberek népszerűsítették a vörös bolygót, olyanok, akik antennákkal teletűzdelt, hatalmas kupolavárosok sziluettjei előtt pózoltak. A Mars pedig annyira csábítónak bizonyult, hogy végül mindenki odaköltözött.

Roy látta, hogy a lány töpreng. Ó, ne tedd, hogy kéreted magad! – morgott magában. Hiszen már csak ketten vagyunk az egész világon. Isteni szerencse, hogy te maradtál itt velem, a fiatal, feszes testeddel, nem valami szeszélyes, nagyseggű háziasszony. Mondj igent, és én csinálok neked néhány gyereket, alaposan kiélvezek rajtad minden zugot, amihez csak hozzáférek, és amikor kedvem tartja. Elvégre kihez futhatnál panaszkodni, nem igaz?

Felöltötte legmegnyerőbb mosolyát, felkelt az asztaltól és a zenegéphez lépett. Beledobott egy tízcentest. Kiválasztotta a kedvenc Glenn Miller klasszikusát, majd a lejátszó tűjének csendes pattogását hallgatva visszaült és megvárta, amíg elindul a szám. A Serenade in blue lágy dallamai betöltötték a kávézót.

– Emlékszel még az iskolabálra? – kérdezte. – Amikor először táncoltunk. Már akkor tudtam, hogy egymásnak lettünk teremtve. Kizárólag te, én és senki más ezen a világon. – Jesszus, micsoda szöveged van, haver! Képzeletben vállon veregetette magát. Hollywoodba kellett volna menned forgatókönyvírónak, aztán jó pénzért írhattad volna a romantikus szkripteket az ilyen Miranda-féléknek, akik epres nyalókát cuppogva olvadoznak a mozivászon előtt, masnival a hajukban.

– Emlékszem. Jól táncoltál.

– Á, hagyd! – szerénykedett. – Ígérem, megesküszünk majd az Úr színe előtt, éppen, ahogy szeretnéd. – Megint megfogta a lány kezét. – Gondolj arra, hogy ez nem véletlen! Olyanok vagyunk mi most a világnak, mint Ádám és Éva. – Majdnem elnevette magát, de még idejében legyűrte az ingert és ünnepélyes arcot öltött. – Hát nem fantasztikus?

– Fantasztikus – visszhangozta Miranda. – Rendben van. Úgy helyes, ha megállapodok, ahogy anyám is tette ennyi idősen. Hozzád megyek. – Szélesen mosolygott.

– Pompás! – Roy áthajolt az asztalon, gyengéd csókot lehelt a lány arcára. Aztán felállt és felkapta a zakóját. – Ha nem haragszol, édesem, még ki kell mennem a mosdóba.

– Rendben. Megvárlak a kocsidnál.

Miranda is felkelt, jól nevelt lányként aprópénzt dobott az asztalra, majd a vállára kapta a retiküljét és a kávézó fekete-fehér padlócsempéit bámulva (mert berögzült szokása volt az illesztéseket számolni az asztaloktól a kijáratig), halkan surrogó görkorcsolyájában kigurult az ajtón. Ott elhaladt a mozgójárda mellett, és az üres butikok sora után kiért a napfényes parkolóba. A kétüléses, almazöld Chevrolet közvetlenül a bejárat előtt várakozott.

Roy tánclépésben ment el mosdóig. Ez könnyebb volt, mint várta. Holnap este már Vegasban lesznek, elveszi a lányt, és onnantól boldogan élnek. Ő legalábbis biztosan, hiszen Miranda több mint vonzó. Őrjítően csinos, és végre az övé lehet mindenestül. Oké, idővel persze majd elnehezül, a melle megereszkedik, de az még nagyon sokára jön el. Amikor pedig mindez bekövetkezik, ő otthagyja a rigolyás asszonyt meg a rakás kölykét, beleveti magát a bolygó összes itt maradt piakészletének kellős közepébe, és csodálatos emlékekkel eltelve issza halálra magát. Akár egy medencét is feltölthet sörrel. Hülye ötlet, de miért is ne? Úristen, de nagyszerű élet lesz!

A kávézó mögötti folyosón több ajtó is sorakozott egymás mellett, de a táblákat már korábban leszerelték mindegyikről. Nem tudta, melyik lehet a mellékhelyiségé. Végül találomra kinyitott egyet. Odabent sötét volt, viszont a kívülről beszűrődő fényben egy csövet látott a hátsó falnál. Biztos ez az, bólintott, és belépett.

Abban a pillanatban, ahogy a feje felett felkapcsolódott a mozgásérzékelővel ellátott lámpa, mögötte pedig becsukódott az ajtó, Roy torka összeugrott a rémülettől. A robbanásbiztos acélajtó zárja éles kattanással csúszott a helyére, majd egy halk szisszenés jelezte a légmentes lezáródást. Amit ő az előbb egy csővezetéknek vélt, valójában egy meredek lépcső korlátja volt, ami a mélybe vezetett, a reptér atombiztos óvóhelyére. A falon ott árválkodott egy piros kapcsoló, amivel jelezni lehetett a biztonságiaknak, ha valaki bent ragad. De a biztonságiak már régen nem voltak sehol.

Kívülről persze könnyedén ki lehetett volna nyitni. Csakhogy Miranda jól nevelt lány volt. Olyan, aki nem kezd keresni egy férfit, akiről tudja, hogy a mosdóban van.

n13

T úr

„A történet szereplői kitalált alakok, mindennemű egyezés a valósággal csupán a véletlen műve."

– Sziasztok! Bejöhetek? Nyitva vagytok? – kérdezte T úr, miközben felsőtestével behajolt a picinyke bolt ajtaján.

– Persze, jöjjön csak be nyugodtan! – válaszolta udvariasan a magasabb eladó.

– Kell ez az izé? – lobogtatott meg T egy kék színű szájmaszkot.

– Á, nem. Nem muszáj.

T beosont és tanácstalanul megállt. Kopasz, kerek fejében barna cipőgomb szemek ültek, amik idegesen cikáztak az áruval megrakott polcok és az alkalmazottak között. Alacsony, kehes emberke volt. Olyan hajlottan állt, mint egy élő kérdőjel. Mintha csak a saját létjogosultságát vonná kétségbe. Idegességében vékonyka, szürke harcsabajuszát huzigálta.

– Izé… – kezdte –, vagyis… – Rövid csend aztán nekibátorodott. – Olyan kellene nekem, amit fel tudok rakni ahhoz is. – Itt megint elhallgatott és hatásszünetet tartott.

Az alkalmazottak kérdőn néztek rá, a kisebbiken máris érezhető volt az elfojtott vidámság – látszott, hogy nagy erőfeszítésbe kerül a komolyság látszatának megőrzése. A magasabb – aki idősebb és tapasztaltabb volt – vette át a szót. Lágyan és kedvesen beszélt, ahogy a gyermekekkel vagy az őrültekkel szokás.

– Khm... Azt hiszem, nem teljesen értem, mit szeretne. Kicsit tudná pontosítani?

– Az úgy volt, hogy a feleségem tegnap a fogorvosánál járt – tudod, ez az az orvos, akinél a múltkor szereltem –, na most annak a veje éppen itt van, és neki is van, és ő mondta, hogy ilyen kéne. Most, most nem akarlak feltartani benneteket, de olyat szeretnék. Nagy alátétest.

A két alkalmazott lopva összenézett. A diagnózis helytálló.

– Nagy alátétest?

– Igen. Van nektek? – kíváncsiskodott.

– De mire gondolsz?

T elkomorodott, arcán a gyanú sötét fellege suhant át. Most a bolondját járatják vele, vagy mi van? Azért tett még egy próbát.

– Szóval két csavarral feltettem neki, de nem fogta meg rendesen, és az ajtó sem pontosan záródik…

A cipőgomb szemek most a magasabb eladóra fókuszáltak.

– Érted?

A magasabb blazírt arcából nem olvasott ki semmit. Tökéletes pókerarc.

– Érted, nem? – ismételte meg még egyszer, de már jóval bizonytalanabb hangon.

A magas, úgy látszik, dűlőre jutott magában, mert arcán széles, jovális mosoly terült szét.

– Persze hogy értem. Volt ilyenünk, de sajnos elfogyott.

– Hát kár. És fog még jönni?

– Valószínű, de hogy mikor, azt nem lehet pontosan tudni, talán egy-két hét, lehet több. Majd érdeklődni kell.

– Francba! Nekem most kellene… Nem tudjátok, hol lehet még ilyet kapni?

– Sajnos nem.

– Hát… akkor… oké. Viszlát!

– A viszontlátásra!

Az ajtó halkan becsukódott, ahogy T csalódottan kisomfordált. A parkolóban beügyeskedte magát meggypiros Suzukijába, majd nagy gázfröccsel elhajtott. A két eladó hosszan nézett utána, aztán a kicsi nevetve a magasabb fele fordult.

– Te értetted, hogy ez a dilinyós pontosan mi a fenét szeretett volna?

– Halványlila gőzöm sincs – rázta meg vidáman őszülő fejét a magasabb.

SzaGe

Az utolsó bejegyzés

„Kedves naplóm! Légy ma is a tanúm! Utoljára! Amire készülök, az úgyis túlmegy az élet határán. Végignézted utazásomat a sötét ürességbe, és elkövetkezett az, ami kísértett már egy ideje. Vagyis végig itt volt az ajtóm előtt, párszor kopogtatott, míg végül beengedtem. Lehet, nem kellett volna, de most már mindegy, hisz elhagyott s kirekesztett a családom, mondván: te köcsög drogos, takarodj a szemünk elől! Itt már nincsen segítség, itt már nincsenek okok, itt már nincsenek barátok, csak te, meg a fecskendőbe szívott megváltás, ami maradt nekem. De vajon kell ennél több útravaló? Hamuba sült pogácsák vagytok lelkem tarisznyájának, ezt tovább becsülöm rövidke életem hátralévő perceiben!

Élj erkölcsösen, ne légy haragtartó, dolgozz életed végéig, házasodj meg, nevelj gyerekeket, fizesd a csekkjeidet, szeress mindenkit a hangyától az elefántig! Kitaposott karmák sokasága, unalmas predestinációk éltetése. Mindezt narkotikus állapotomban magyarázzák el a hozzáértők. Hát, ki kíváncsi erre? Ilyenkor a szememet lehunyom és koncentrálok kicsit, így talán előbb vége lesz a szentbeszédnek.

Talán a rendszer az oka, talán a sok okoskodó prevenció, talán a drogos hanyatlás esszenciája, talán a sok józan életű ember, aki szemet huny a problémánkra. Mit tudnak ők rólunk? Végignézik satnyulásunkat, majd vállvonogatva továbbállnak. Magunkra maradunk, miközben gonosz démonok üldöznek, bárhová is beteszem a lábam. Látom őket, és ők viszontlátnak engem!

A lelkemet akarják még akkor is, ha a templom ajtajában húzom meg magam. De ez kevés! Marha kevés, hisz lassan a bőröm alá furakodnak, ami ég a cucctól. Mert szer az kell! Elviselhetőbbé teszi az életet, és ez csak egy pici mellékhatás. Vagyis ezt gondoltam az elején. Most már tudom az igazat. A séta nehézzé lesz, a vándor megfárad benne, a Sárgaköves út bűzös latyakká változik, a reménységet felváltja a kiúttalanság, és Dorothy nem érkezik meg Óz birodalmába. A gonosz nyugati boszorkány meg röhög a markába, seprűjét a szívembe szúrja, majd hahotázva elröppen a dolgára.

A végső állomás pedig a halál, vagy ilyesmi. Már magam se tudom, mert az elbizonytalanodás gátlástalanul felemésztett. Ennek ma véget vetek, felnézek az égre, és szembeköpöm önmagamat egy aranylövéssel."

Tad Rayder

Hang a vadonból

Amikor egy csillag találkozik a holddal, a két égitest úgy tündököl egymás felszínén, mintha régi barátokként üdvözölnék egymást, és egy ideig csak állnának szemben a vakító fényben, ami beragyogja az égboltot. Úgy vélem, ezt a fényt látta Martha Edison is, kilépett a fakunyhóból az éjszaka közepén, hogy egy cigaretta társaságában gyönyörködjön az égbolt adta csodálatos látványban. Az erdő mindig is nyugalmat adott számára, mert akkor kikapcsolta önmagának azt az énjét, aki nap nap után nyolc órát dolgozik, és holtfáradtan hazaér kedvetlenül. Amikor itt volt, még a kedélyállapota is megváltozott. Mosolygott és örült a pillanatnak, amit az adott percben ajándéknak tekintett.

Martha azóta magányosan élt itt az erdőben, amióta a férje hat évvel ezelőtt meghalt rákban. Utána sokáig nem találta a helyét sehol sem, sem a családja köreiben, sem a barátok társaságában. Eladta a tengerparti házat, s mivel nyugalomra vágyott, kiköltözött az erdőbe, egy fakunyhóba. Először furcsa volt neki, hogy nem hallja nap, mint nap és éjszaka a tenger félelmetes morajlását, de tudta, helyesen cselekszik, és Tom is ezt akarná. Nem szeretné, hogy az emlékekbe zárva éljen tovább, amit a ház adott volna neki. A kunyhó csendes, békés, távol esik a várostól, de Martha még így sem bánta, hogy minden nap meg kell, hogy tegye a városba vezető hosszú utat a munkahelyére. Mert ugye azt szokták mondani, lassan járok, tovább érek, és ő is így volt ezzel, mert azzal hogy, eladta a házat, megszabadult attól a tehertől, ami üldözte volna, ami nem lett volna más, mint az emlékek gyorsvonatja, és inkább szép lassan, komótosan berendezkedett úgy környezetébe, és hozzászokott új életéhez, minthogy a gyorsvonat elgázolja azzal a hirtelen támadással, hogy vigyázz emlékek.

Szerette a munkáját, mert olyat csinált, amit már gyerekkora óta érdekesnek tartott és elhatározta, hogyha felnő, akkor ő ezt fogja csinálni. Lektor volt. De a természet szeretete mindig győzedelmeskedett a munkája felett, így minden egyes nap boldogan ment ki az erdőbe sétálni a madarak, fák, növények közé. Ilyenkor azt érezte, mintha egy másik világba sétált volna át a ködös, füstös, benzin és gázolaj szagától káros világból egy tiszta érintetlen gyönyörű édenbe.

Felfoghatatlanul boldog volt, hogy ezt a sajátjának érezhette. S egy ilyen séta alkalmával hallott valamit, hangot az erdő mélyéről. Egy távoli hang volt, olyan, amit eddig még soha nem hallott. Az erdő mélyéről jött, a hegyen túlról. Csodálta a hangot, ami betöltötte az egész erdőt, de ugyanakkor a csodálat mellett kicsi félelem is vegyült az érzéseibe az ismeretlen miatt. A hang csak hallatta érzékien fájdalmas, de még is életerős hangját, ami miatt Marthan végigfutott a hideg, de egyben az öröm érzése is beköltözött a szívébe az ismeretlen hang hallatán tudván, hogy nincs egyedül, még ha a hang olyan távoli is. Miközben egyre csak hallotta az ismeretlent, hazaindult és bízott abban, hogy nem most hallja utoljára ezt a felemelően érzéki, de mégis vad hangot.

Ahogy hazaért, a hang távolinak és valótlannak tűnt, de csak azért, mert nagy volt a séta, amíg hazaért, és a hang ugyanúgy ott volt, megbújt az erdő mélyén, de egyre halkabb lett, és egyszer csak elhallgatott. Másnap a munkahelyén is a hang járt a fejében, és már várta, hogy ismét hallja, ezért nem is tudott annyira a munkájára figyelni, de persze azért elvégezte. A munkáját elvégezte, de fejben nem igazán tudott koncentrálni, mert a hang, amit hallott, egyre jobban foglalkoztatta és csábította befelé az erdőbe, hogy minél több időt töltsön ott, és remélve, hallhatja az ismeretlent.

Aznap, mikor hazaért a munkájából, egyből ment ki a szabadba, és kereste, kutatta a hang forrását. De a hang most nem jelentkezett. Arra gondolt, hogy ez csak, lehet, egyszeri élmény volt, vagy épp a füle csalta meg, és mégsem hallott semmit, és csak képzelte az egészet.

De tudta és érezte, hogy a hang valódi, és nem a képzelete játéka. S ahogy érezte, az úgy is volt, mert egy nap után a hang megint jelentkezett. Ott volt a közelében, még is oly távolinak tűnt. Most nem hatolt be teljesen az erdőbe, a madarak és fák világába, hanem a széléről figyelte csendben, a hangot, amely oly tisztán és csodálatosan szólt a távolból. Amikor hallotta a hangot, hirtelen mintha egy másik világban érezte volna magát, és a természet hívó szava lett volna ez a különös hang, ami már egy jó ideje felbukkant az életében.

A munkahelyén megismerkedett egy férfival, akit Trevornak hívtak, és mesélt neki ezekről az élményekről. Trevor feszült figyelemmel hallgatta Martha különös történetét, és egyben arra is figyelmes lett, hogy minél többet mesél neki a lány, annál jobban érdekli ő is és a története is. Úgy gondolta Martha, hogy nincs abban semmi rossz, hogyha ismerkedik egy férfival, mert mégis csak fiatal és vonzó nő volt, és ahhoz nagyon is az, hogy egyedül élje le az életét, mint egy magányos farkas. Persze Tom mindig is bent marad a szívében, és eltéphetetlen szálak fűzik hozzá, de ő is azt akarná, hogy boldog legyen. Így kerülhetett a képbe Trevor, aki a másik lektora volt annak a cégnek, ahol Martha dolgozott.

– Lenne kedved eljönni hozzám a hétvégére? – kérdezte egy kicsit félénken a lány, de aztán egyre magabiztosabb lett.

– Igen. Miért is ne? – Trevor nagyon meglepődött, de nem hezitált rajta, mert ő is meg akarta ismerni a lányt.

– Akkor jó. Ennek őszintén örülök, mert akkor a hétvégén megmutatom neked azt, amiről már meséltem.

A férfi nagyon kíváncsian várta Marthával a közös hétvégét, de azt ő is tudta, hogy a lány jobban érdekli, mint az, amit mutatni szeretne neki. Amikor le tellett a munkaidő, együtt mentek el Marthához és ebédeltek meg a barokk kor stílusban megépített konyhában.

Martha hasábburgonyát készített csirkemájjal, és miután megették, elfogyasztottak egy üveg 2016-os évjáratú Cabernet. Annak fogyasztása közben a lány odalépett az ablakhoz, és a

távolba meredő hegyeket kezdte el nézni a nyitott ablakon keresztül. Trevor csatlakozott hozzá, és egy halk sóhaj társaságában átölelte a lányt, amikor meghallották a hangot. Mindkettejüket váratlanul érte, így végigfutott a hátukon a hideg és egyben a rémület, de miután Martha felismerte a hangot, a légzése is visszatért a normál kerékvágásba, és örömmel fordult oda Trevorhoz, akinek az arcán még mindig lehetett látni egy kis meglepődöttséggel kevert félelmet.

– Te félsz – szólalt meg a lány.

Trevor nem merte egyből elmondani a lánynak, hogy igaza van, így hát tagadta.

– Én nem. Én csak meglepődtem.

– Igen. Hiszi a piszi – mondta a lány.

– Na jó, egy kicsit belém költözött a félelem ennek a hangnak a hallatán.

– Tudtam – szólt a lány azon a lágy selymes hangján.

– Honnan?

– Az ember mindig megijed az ismeretlentől.

Ez a mondat elgondolkodtatta Trevort, de még is kíváncsi volt ennek a hangnak a gazdájára.

– Te láttad már? – kérdezte a lányt.

– Még nem – hangzott a rövid válasz.

– S egyáltalán mióta hallod ezt a hangot, s mihez hasonlít? Mert nekem farkasnak tűnik hang alapján.

– Nem olyan régóta hallom ezt, de lehet, hogy farkas. Először akkor hallottam, amikor kijöttem a kunyhó elé egy szál cigarettával a kezemben, és hallgattam az erdő csendjét, amikor is ez a hang üvöltött bele az éjszakába. Olyan volt, mintha egyedül lenne, és hívná azt a rég nem látott társát az erdő mélyéről remélve, hogy majd meghallja és válaszol neki. A hangja tele van szomorúsággal és egyben vággyal is.

– Valami ilyet érzek én is rajta, és egyre jobban érdekel, mi lehet ez – szólalt meg a férfi.

Az ablaktól ellépve meghallották a fák között, hogy valami közeledik, mert a falevelek zizegtek a lábai alatt. A bejárati ajtó mellett álltak, aminek az üvegén keresztül két világító szempár nézett vissza rájuk. Halkan résnyire kinyitották az ajtót, és szépen lassan szembenéztek a szempár tulajdonosával, akit Martha egy ideje mindig hallott, de nem látott, és most Trevor is láthatta. Az a valami nem volt más, mint egy fehér farkas, aminek a bundája át volt ázva a vértől, és félelemmel s csapzottan közeledett feléjük, de még is bízva, hogy ők segítenek neki.

– Nézd a bundáját, tiszta vér! – szólalt meg Trevor meglepett hangon.

– Látom – zárta szűkszavúan válaszát a lány.

Ahogy kimentek hozzá, hogy bekötözzék a sebeit, és segítsenek rajta, látták az állaton, hogy az sokkal jobban meg van rémülve, mint ők, és nagy fájdalmai vannak. A sebeket nyílvesszők sorozata ejtette a testén, és azért hallatta a hangját annyiszor az erdő mélyéről oly fájdalmasan, mert bízott benne, hogy valaki meghallja, és segít neki. Így került közel az emberhez a hang a vadonból, és kötött vele életre szóló barátságot még akkor is, ha akkor az egyszer látta őket, de tudta, hogy ő bennük megbízhat és segítségükkel még életben maradhat.

kosakati

Ölelés

– Nagyi! Nem is tudtam, hogy te gyűjtöd a pornóképeket! – egyenesedett fel Marina, de keze még mindig a fiókban kotorászott.

– Ezek nem pornóképek, kislányom.

– Akkor ugyan mik? – somolygott Marina.

– Hallottál már a „szobrok"-ról?

– Arra a húsz évvel ezelőtti őrületre gondolsz?

– Igen. Az valóban őrület volt…

Marina kiemelt egy képet a többi közül.

– Ez a lány itt olyan ismerős… Mintha már láttam volna valahol. Láttam már ezt az arcot… egy fényképen… de azon a másik képen nem egészen így volt öltözve…

– Matrózruhában volt. Ugye?

– Igen. Tudom már, a szomszédban láttam. Magdi néni vitrinjében.

– Ő Linda. Ő volt az első szobor. Pontosabban az egyik fele az első szobornak.

– Ő az a Linda?

– Igen, kislányom.

– Nagyi! Te ismerted őt? Mesélj, hogy volt ez az egész!

– Az egész azzal kezdődött, hogy Linda egy Gábor nevű sráccal járt. A szülők ellenezték ezt a kapcsolatot. Magdáék szerint Gábor családja nem volt elég gazdag, jobbat szántak a lányuknak. Így aztán a fiatalok titokban találkozgattak. A várostól nem messze volt egy motel, ahol gyakran megfordultak. Magda rengeteget panaszkodott, hogy Linda elhanyagolja a tanulást Gábor miatt. A kép, amit a vitrinben láttál, az érettségi tablóhoz készült, az érettségire Linda viszont már nem ment el… Addigra már szoborrá vált.

– Hogy történt? – kíváncsiskodott tovább Marina.

– Soha nem felejtem el… Hatalmas botrány volt… tele volt velük a tévé, a rádió, a sajtó, meg persze az egész város. Annak idején felvettem videóra azt a bizonyos riportot, amit azóta is annyiszor emlegetnek.

– Megnézhetném? Nagyi, ugye megmutatod!

– Most már felnőtt vagy, azt hiszem, nyugodtan megnézheted.

Nagyi elővett egy kazettát a fényképekkel, régi újságokkal teli fiókból.

A képernyőn megjelent egy arc, amit Marina ismert a tévéből, csak nem ilyen fiatal változatban.

– Önök a TV-X híradóját látják. Felhívom a figyelmüket, hogy olyan riport következik, ma már másodszor, amit lehet, hogy holnap már nem tudunk bemutatni. Tartunk tőle, olyan nyomás fog ránk nehezedni, hogy ezeket a képsorokat csak ma láthatják teljes egészükben. Ma még többször is megismételjük, de javasoljuk, minél többen vegyék fel videóra…

– Forgatócsoportunk a Lidó motelből éppen hazafalé indult, amikor a folyosón egy sikoltozó takarítónő futott végig.

– Kővé váltak! Kővé váltak! – sikoltozta, és kimenekült az épületből.

– Riporterünk természetesen benézett a nyitva hagyott ajtón, és a következő felvételeket még a rendőrség megérkezése előtt készítette operatőrünk segítségével. Pár perccel később a rendőrség lezárta a környéket.

A képernyőn egy szállodai szoba belseje tűnt fel. Az ágyon egy fiatal nő és egy fiatal férfi feküdt elég bonyolult módon összeölelkezve. Szemük nyitva volt, és egymásra szegeződött. Arcukon az elragadtatott boldogság ragyogott. Tökéletesen mozdulatlanok voltak.

A riporter kíváncsian közelebb ment és megérintette a férfi vállát. Ijedten, és meglepve kapta vissza a kezét.

– Jéghideg és kőkemény! – kiáltott fel.

A kíváncsiság legyőzte az ijedtséget, újra a férfi válla felé nyúlt. Az izgatottságtól megremegett a keze, és a két test a leheletnyi érintéstől odébb gördült az ágyon.

– Pedig alig értem hozzá… – mentegetőzött.

Önkéntelenül utánuk kapott, hogy visszaigazítsa őket az eredeti helyzetbe, de most lepődött csak meg igazán.

– Olyan könnyűek, mint a pihe! – mondta. – Ez nem valami átverés? Mi ez egyáltalán? Ez valami szobor?

Golyóstollat kapott elő a zsebéből és megkocogtatta a „szobrot". A szobor különös, fémes hangot adott.

Az utcáról sziréna hangja szűrődött be.

– Ennyi! Vigyük a felvételt, amíg lehet!

A képernyő elsötétült egy pillanatra. Még felvillant néhány képkocka a motelszoba padlójáról, aztán végleg elsötétült a kép.

– Szóval ez volt az a híres riport, amiről már annyiszor hallottam.

– Igen, ez volt az.

– Másnap tényleg letiltották a képernyőről?

– A riport még másnap is látható volt a TV-X műsorán, csak éppen egy része le volt homályosítva. A két fiatal csak válltól felfelé volt tisztán kivehető. Addigra viszont a fél országnak megvolt videón az eredeti anyag. A rendőrség, miután lezárta a környéket, hírzárlatot rendelt el, de már késő volt. A világ összes tévécsatornáján látható volt a riport eredeti, vagy részben takart formájában. Az újságok címlapjait is a két fiatal boldog arca töltötte ki. Némelyik címlapon nem csak az arcuk volt rajta. Emlékszem, a rendőrök és a helyszínre érkezett mentősök egyszerűen nem tudtak mit mondani, nyilatkozataik titokzatoskodó semmitmondások voltak. A különös szobrot másnap a Központi Fizikai Kutatóintézetbe vitték. A tudós professzorok sem tudtak semmi értelmeset kinyögni a riporterek kérdéseire. Nemzetközi kutatócsoport alakult, és vizsgálgatta a szobrot, de amit meg tudtak állapítani, az csak annyi volt, hogy a szobor sérthetetlenül kemény, nem lehet belőle anyagmintát venni és hideg, mint a jég. De ezt már mindenki tudta eddig is a TV-X riportjából.

– Ahogy Magda nénit ismerem, nagyon ki lehetett akadva… Gondolom, nem hagyta szó nélkül, hogy a lányát, akiről azt sem lehetett igazán tudni, hogy élő, vagy halott, egy szál semmiben mutogatják.

– Nem hát! Szaladgált szegény fűhöz-fához, de csak annyit tudott elérni, hogy a képeket legalább részben takarják.

– Szegény Magda néni!

– Azért azt még elérte, hogy a riportert megbírságolják, de azt már nem tudta elintézni, hogy a szobrot eltemethesse.

– Nem engedték eltemetni őket?

– A bíróság képtelen volt eldönteni, hogy eltemethető holttestekről, vagy valami egészen másról van szó… A dolgot még tovább bonyolította az, hogy a két család a fiatalokat különkülön akarta eltemetni, mindenki a saját családi kriptájában. Arra nem volt semmilyen mód és lehetőség, hogy a sérthetetlenül kemény szobrot valahogy szétszedjék.

– Szóval mindenki beleszólt, hogy mi legyen velük.

– Igen. A tudósok, művészek, az ellenzéki értelmiség, és még sokan mások is tiltakoztak a temetésnek még a gondolata ellen is. A tudósok szégyellték, hogy nem tudnak semmit sem kideríteni, de még reménykedtek, hogy további vizsgálatokkal jutnak valamire. A művészvilág jeles és közismert képviselői pedig többen is kijelentették, hogy a szobor egyáltalán nem pornográf, nem szégyellnivaló, nem szabadna takargatni. Sőt, egyesek szerint egyszerűen gyönyörű, és mindenkinek látni kell. Egy ismert grafikusnő, aki tragikus balesetben vesztette el a kedvesét, különös szokást vezetett be. Minden héten, azon a napon, amikor a fiatal pár kővé vált, vörös rózsacsokrot helyezett el a Lidó motel bejáratánál. Többen is követték a példáját, ki tudja, hogy ki milyen meggondolásból… A motel környékét szerdánként ellepték a virágok. Ezzel egy időben egy másik divat is elterjedt; elkeseredett szerelmesek megpróbálták utánozni a szobrot. A videófelvételek és a fényképek alapján megpróbáltak ugyanúgy összeölelkezni, mint Linda és Gábor. Abban reménykedtek, hogy ők is kővé válnak, és ezzel megszűnik minden gondjuk, bajuk. Az ufológusok azt állították, hogy Linda és Gábor voltaképpen földönkívüliek voltak. Csak egy ideig tartózkodtak nálunk, és ilyen különös módon távoztak. Habár az összes többi között talán ez volt a leglogikusabb magyarázat, a hivatalos tudomány nevetségesnek tartotta ezt az elméletet. Cáfolták, agyonhallgatták, de ők sem tudtak okosabb magyarázatot kitalálni. Mindenki a szoborral foglalkozott egészen addig, amíg meg nem jelent a második szobor.

– Az mikor történt? És kik voltak?

– A második szobor két hónappal az első után szintén óriási szenzáció volt… és óriási botrány. Egy távolkeleti ország ötvenhat éves minisztere és negyvenöt éves titkárnője… Szintén egy sikoltozó takarítónő találta meg őket, ha lehet, ekkor még az első szobornál is bonyolultabban összeölelkezve. A jóképű miniszter és a csinos titkárnő képei is bejárták a világsajtót, a tévécsatornákat.

– Róluk is van képed, vagy felvételed?

– Nézd csak! Ezek a róluk szóló cikkek. – Nagyi egy köteg újságkivágást vett elő a fiókból.

Marina belelapozott.

Az egyik újságban egy húsz éves titkárnő ezt nyilatkozta:

„Nahát! Ezek a mai öregek!"

Egy másik cikkben egy angol turista álmélkodott;

„Ilyen még a Kámaszútrában sincs!"

Aztán még ilyen címek szerepeltek az újságokban;

„Az erkölcstelen, korrupt kormány mondjon le!"

„Felháborító pornográfia!"

„A kormány nem mond le!"

„A szerelem emlékműve…"

Egy antropológus professzor megállapította, hogy „…az összegabalyodás teljesen más jellegű, az eredmény viszont azonos…"

– A második szoborra hogyan reagáltak az emberek?

– A második szobor megjelenése után sokan egyszerűen nem is mertek szeretkezni. Eddig abban bíztak, hogy ha nem pont azt a pozíciót választják, amit Linda és Gábor, akkor nem lehet semmi gond, nem fognak kővé válni. A második szobor viszont teljesen más volt, habár nem kevésbé izgalmas. A harmadik szobor megjelenése már nem volt akkora szenzáció. A harmadikat olyan gyorsan követte a többi száz és száz, hogy sokan már meg sem lepődtek. Nap, mint nap új szobrok kerültek elő. Már senki sem volt kíváncsi arra, hogy miért és hogyan történik mindez. Egy idő után már csak azt lesték, hogy ki kivel válik szoborrá. Sok fura eset is történt. Mások szerint össze nem illő párok szobrait is megtalálták, néha elég szokatlan helyeken. A kocsik hátsó ülése, vagy az erdei tisztások már nem voltak szenzációsak. De találtak például egy szobrot a tengeren, mérföldekre a parttól, egy pici csónakban, egy másikat pedig egy toronydaru irányítófülkéjében.

– Nagyi! Most is előfordul, hogy kővé válik valaki?

– Nem. Egy évvel az első szobor megjelenése után soha többé senki sem vált kővé. Olyan hirtelen lett vége az egész őrületnek, ahogy kezdődött. Sok ezer férfi és nő vált szebbnél szebb szoborrá. Az egész föld tele van szórva a szerelem elpusztíthatatlan emlékműveivel.

– Milyen költői vagy, nagyi…

– Inkább szomorú.

– Miért? Te is inkább szobor szerettél volna lenni?

– Talán igen… Talán, ha lett volna valaki… Mindig is irigyeltem azokat egy kicsit, akik szoborrá váltak a szerelmükkel, pedig nem is tudom, valójában mi is történt velük… Édesanyád is…

– Anyám is? Nekem mindig azt mondtad, hogy egy balesetben…

– Ez is egy baleset, kislányom… legalábbis számunkra… A szobrok számára nem tudom, mi ez…

Hogy is tudhatta volna… Nagyi, és a többi ember nem tudhatta, hogy Linda és Gábor, a távolkeleti miniszter és titkárnője és a többi, sok ezer szoborrá vált férfi és nő most valójában hol lehet.

Nem tudhatta senki. Hiszen senki sem hallott még „Éden"-ről, a valódi Édenről.

Valamikor, régen, a szoborőrület után Linda és Gábor meglepetten nézett körül. Tengerpart homokján feküdtek, sehol az ágy, sehol a szoba, sehol semmi épület, sehol semmi, ami eddigi életük helyszínére emlékeztette volna őket. /Sőt, testük mikronnál is vékonyabb legkülső rétege sem volt itt. Az a földön maradt, rengeteg fejtörést okozva a földi tudósoknak, akik nem értették, nem is érthették, mitől olyan pihekönnyű az az ölelkező szobor…/

Lassan kibontakoztak az ölelésből.

– Hol vagyunk? – kérdezte Linda.

– És hogyan kerültünk ide? – csatlakozott Gábor.

– Nem tudom, de ha veled vagyok, olyan mindegy… – mosolyodott el Linda.

– Igazad van – helyeselt Gábor, és elindultak felfedezni ezt a csodálatosan szép, új világot.

A bolygó most már elégedett volt és boldog.

Hosszú évmilliókig fejlődött olyan gyönyörűvé, amilyen most volt. Sok sikertelen kísérlet után végre kék tengerek és zöld erdők borították. Pompás gyümölcsök termettek a kellemes ligetekben, növények és állatok milliói népesítették be a tenger mélyétől a magas hegyek csúcsáig.

Ebből a paradicsomból már csak az ember hiányzott.

Éden ezer évekig bánkódott azon, hogy az embert nem sikerült létrehoznia. Úgy érezte magát, mint egy meddő asszony. Irigyen figyelte a Földet, aki jó dolgában már nem is tudván, mit is csinál, kegyetlenül pazarolta az emberi életeket.

Aztán elkeseredésében egy elég furcsa és szokatlan megoldást választott.

De nem bánta meg.

…Még nem…

Carun

Grimdarrrk, vagy amit akartok

Ez a novella a GABO „Az év magyar science fiction és fantasynovellái 2020" pályázatára íródott. Mivel nem került be, így gondoltam, hogy a legjobb helye csakis a Lidércfényen lehet.

* * *

Furcsa egy hely volt ez az Optimista, eme büszke várból lett taverna, ahol minden pohár félig teli és minden nő szép – pár pohár után.

Eredetileg a megboldogult hűbérúr és lovag, Vitéz Miksa, a Bátor rezidenciájaként szolgált, mindaddig, amíg lovasságával bele nem veszett a Hűdemély néven elhíresült folyóba. „Ugyan már, fiúk! Nem lehet ez annyira mély!" – Ezek voltak Vitéz Miksa, a Bátor utolsó szavai. Örök optimista volt.

A vár hosszú évekig állt elhagyatva. Tornyai ledőltek, falai porrá omlottak. Egyedül a kis kápolna és a vár alatt húzódó tömlöcök maradtak érintetlenek. Ekkor esett meg, hogy egy a romok közt éjszakázó vándortiszteletes előtt megjelent maga Szent Ethil – az alkoholisták és kocsmai verekedők védőszentje –, majd azt mondta:

– Figyelmezz szavamra, jó plébános! Azt akarom, hogy e tömlöcökből vendéglátóipari egység váljék és a kápolna újra kinyittassék! Mindenféle ellenállás hasztalan; s ha akaratom ellen szegülsz, úgy az Úr irgalmazzon a lelkednek!

Hihetetlen történet, jól tudom, de a tiszteletes a Szentírásra esküdött, hogy látomása oly valódi volt, mint az a nagy kulacs pálinka, amit bevedelt lefekvés előtt.

Szóval így született meg az Optimista, és vált törzshelyévé mindenféle népnek: hercegeknek, lordoknak, vándoroknak, garabonciásoknak, boszorkányoknak, sőt egyszer még – egy félresikerült idézést követően – magának az Ördögnek is. Születtek itt szerelmek, árulások, világot megrengető találkozások. Menedékül szolgált kalandoroknak, kóbor lovagoknak, banditáknak és egyéb latroknak.

Meg kell még említenem, hogy az Optimista egy tó közepén állt. Senki sem tudja, hogy történhetett ez, de a Szent Inkvizíció 6856. számú vallatási jegyzőkönyvéből a következő derül ki:

„A nyomozás szemtanúja (Vót Ottó) a következőket mondta a kérdéses ügy kapcsán:

– Este lefeküdtem, akkó még nem vót OTT tó. Reggel fölkeltem, azt vót OTT tó. Biztosan mágia, mer az mán csak ilyen: hol vót, hol meg nem vót. No, de most mán igazán kihúzhatnák azt a tüskés buzogányt a seg… (Továbbiakban titkosítva.)"

Ennyi legyen is elég a hely történelméről, inkább nézzük meg, mi történik a mai napon.

Az üzlet a szokásos ütemben haladt: a részegesek vedeltek, a verekedők verekedtek, a papok vedeltek és verekedtek. Ambroise, a burgundi fodrászmester, boldogan varázsolt minden öntudatlan vendégnek egy divatos bili-frizurát. Tipikus napnak ígérkezett ez az Optimistában.

Ekkor lépett be Fekete Péter a terembe. A taverna káromkodással és kupák koccanásával vegyes hangjait felváltotta a halotti csend. Péter szúrós tekintettel méregette az egybegyűlteket; egyik kezét kardjának markolatán tartotta, míg a másikkal lassan végigsimított a homlokától az állcsúcsáig húzódó régi sebhelyen.

Eltelt egy perc.

Aztán még egy.

A második perc harmadánál a vendégek visszatértek a napi rutinjukhoz és a továbbiakban ignorálták az érkezőt. Az előbbi jelenet tradíciónak számított az Optimistában, amit csak úgy neveztek: A Drámai Két Perces Szünet. Ez minden tavernába belépőt megilletett, mert hát sosem lehetett tudni, hogy mikor érkezik valaki fontos.

Fekete Pétert elég jól ismerték a környéken: jobbára arról híresült el, hogy ha egy munkába belekezdett, azt sosem fejezte be. Volt már földműves, majd átigazolt tolvajnak, aztán kalóznak, varázslótanítványának, varázslónak, egy rosszul sikerült átváltoztató varázslat miatt boszorkánynak, majd újra varázsló lett; fodrász, tehenész, kétes-moralitású-grimdarrrk zsoldos, természetfelettivel foglalkozó magándetektív – ezt gyorsan feladta, mert senki nem értette, hogy pontosan mi az.

Jelenleg épp találkozója volt Eszterrel, a barátnőjével, aki már egy pecsétes, összekarcolt asztal mellől mosolygott rá. Pétert elszomorította ez az életvidám mosoly, hiszen tudta, hogy a lány titokban élőhalottként él – úgy hat hónapja.

– Az Isten szerelmére, Peti! – csattant fel a lány. – Hányszor mondjam még el neked, hogy nem vagyok halott! Csak azért, mert egyszer felraktam egy fekete-fehér gót sminket, még nem jelenti azt, hogy meghaltam!

– Persze, persze. – Péter atyáskodóan megpaskolta a lány kezét. Tisztában volt vele, hogy Eszternek most minden támogatásra szüksége van, hogy elfogadja a nem-létet.

– Ah! Felejtsd el! Hallottad, hogy egy sarlatán van a környéken? Ne keressük meg, mielőtt meglincselik?

Fekete Péter szíve nagyot dobbant: a mágikus tárgyak és szent ereklyék ritkaságnak számítottak errefelé. Talán ennél a sarlatánnál találhat valamit, ami segítségére lenne visszaszerezni elorzott trónját/visszahozni Esztert a halálból/értelmet verni ebbe a történetbe/tökmindegy csak grimdarrrk legyen. Tudatában volt, hogy megfelelő támogatás nélkül egyik felmerült problémát sem lenne képes megoldani, hiszen egész karaktere végzetes hibák tárházának számított: kapzsi volt, zsugori, naiv, beképzelt, tökéletes és tökéletlen egyszemélyben. Egy erős varázstárggyal viszont igazi csodákra lenne képes. Tán még halálos ellenségét is eltörölhetné a föld színéről – a gonosz boszorkányt, aki még gyermekkorában vált haragosává.

* * *

Péternek nem tartott sokáig megtalálnia a sarlatánt. A csiricsáré ruhákba öltözött, harcsabajszú cigányember az Optimista előtt verte fel tanyáját. Egyik kezében lincselők ellen védő amulettet, a másikban egy méretes táblát tartott: Kuruzslás és szemfényvesztés! Varázsszerek kedvező áron!

– Hallod-e, te cigány! Te vagy az a sarlatán, akiről itt a népek pletykálnak? – kérdezte Péter, mert a jelek ellenére sem volt biztos a dolgában.

– Eltaláltad! A nevem Simon, a Csudálatos. Miben lehetek szolgálatodra, Fekete Péter?

– Te tudod a nevemet?

– Ó, sok mindenről van nekem tudomásom, de ne is foglalkozz vele! – A sarlatán eleresztett egy nem-vagyok-gonosz-csaknagyon-titokzatos-szerű kacajt. – Ne is foglalkozz vele!

– Rendben – legyintett Péter és kényelmetlenül a férfival nevetett. – Aztán mondja csak, Simon uram, mágikus fegyver van-e raktáron?

– Már hogyne lenne?! Van itt minden, kérem: varázstőr, varázsgömb, pálca, Arany Nyúl, vagy… Ah! Ki ne mondja! Már tudom, hogy mi a szívének vágya! Mit szólna egy beszélő kardhoz?

– No, az pont a nekem való fegyvernek tűnik!

– Csak egy pillanat. – A sarlatán szétnyitotta viharvert zsákjának a száját és vállig beletúrt. Hosszú, matatással töltött percek múlva végre előhúzott belőle egy aranyszínben csillogó, drágakő berakásos rapírt.

– Ezt a kardot tündérek kovácsolták és királyok forgatták. Több csatát látott, mint azt el tudnánk képzelni. Milliók vérét ontotta. Csakis a Kiválasztott képes szóra bírni ezt a bűvös pengét.

Péter gyönyörködve vette át a kardot, és úgy babusgatta, mint Esztert a szalmakazalban.

– Ez valami csodálatos!

– A tojások fehérjét és sárgáját szétválasztjuk, vigyázva, ne kerüljön a fehérjébe sárgája – énekelte a rapír angyali hangon. – A fehérjét egy keverőtálba öntjük, beletesszük a sót és a citromlét.

Péter pislogott.

Aztán megint.

– Látod, jó uram! Harc közben még azt is megtanulhatod, hogy a mészárlás után miként dobj össze egy piskótát – magyarázta Simon.

– Remek. Esetleg mást is tud mondani?

– Sajnos nem. Csak sütemény receptet. Tudod, a tündérek elég édesszájúak.

– Akkor azt hiszem, hogy ezt inkább kihagyom. Volt szó valami varázstőrről is, ha nem tévedek.

– Kitűnő választás! – A sarlatán keze ismét eltűnt a zsákban és kisvártatva előhúzott belőle egy ördögi szimbólumokkal telerótt áldozótőrt, melynek pengéje zöld fénnyel izzott.

– Ez itt a Megiddó! Gonosz kultisták használták évszázadokon keresztül sötét praktikáikhoz. Ez a tőr a leggonoszabb varázsfegyver az egész világon – igazi grimdarrrk! –, amit kellő óvatossággal kell…

– Tíz perc után visszavesszük a sütőt kb. 150-160 fokra és még további két-három percig sütjük. Ha már jó az illata és a látvány is megfelelő, tűpróbával ellenőrizzük.

– Eh! Természetesen ez a mágikus tárgy is megtanítja a forgatóját süteményt sütni.

Fekete Péter a meglepetéstől és felháborodástól már pislogni is elfelejtett. Leginkább sírni lett volna kedve.

– Esetleg valami olyasmi, ami nem ad konyhai tanácsokat?

– Nos, itt van akkor ez a kristálygömb. Kémkedhetsz vele az ellenségeid után, megtudhatod a legféltettebb titkaikat is…

– Tényleg? – Péter kezébe vette a gömböt és lelkesen forgatta. – Az igen hasznos tulajdonság.

– Feltéve, ha az ellenség éppen süteményt készít, különben nem működik.

Péter nem is számított másra. Csalódottságában egy laza csuklómozdulattal hátradobta a kristálygömböt a válla fölött. Csak Eszter kitűnő reflexeinek volt köszönhető, hogy a varázstárgy nem tört szét csattanva a földön.

– Oké, hagyjuk. Az az Arany Nyúl mit tud? Aranytojást tojik?

– Hát nem éppen. Kecskesajtot. Ne is kérdezd, nem tudom, hogy miért. Biztosan hibás a széria.

Eszter izgatottan rángatta meg Péter kabátujját.

– Mi van a pálcával? Az már csak jó valamire, nem? – Pajkosan elmosolyodott. – Nem is tudom… talán… Áh, mindegy. – Arcát Péter vállába fúrva pironkodott.

– Attól tartok, hogy a pálcának semmiféle varázsereje sincs. Egy kutyát talán el lehet szórakoztatni vele.

– Ördög és pokol! Mégis, hogyan győzzem le a halálos ellenségemet ilyen ócskaságokkal! Csupa kacat az egész! Nem Csudálatosnak kéne téged nevezni, hanem Haszontalannak!

– Mégis miféle halálos ellenségről hadovász te itt? – Eszter csípőre tette kezét és azonnali válaszra várva toppantott jobb lábfejével.

– Tuti, hogy említettem már! A gonosz boszorkányt, az anyámat, aki évek óta hadat visel ellenem. A Sötétség Úrnőjét, akit mindenki csak úgy ismer: a Szákány! Még gyerek voltam, amikor összeakasztottuk a bajszunkat, mert a fakardommal véletlenül kivertem két metszőfogát.

– Szákány? – csattant fel Eszter. – Mégis miféle név ez?

– Valaha Sárkány volt, de ugye a hiányzó fogak…

– Oké, oké, már értem! De várjunk csak egy kicsit! Mikor összejöttünk, azt mondtad nekem, hogy árva vagy; most meg kibököd, hogy a nemezised nem más, mint a leendő anyósom?!

– Minek kombinálod túl? Te is halott vagy, aztán mégis itt kérdezősködsz!

– Megmondtam már ezerszer, hogy nem vagyok halott!

Simon, a Csudálatos húsz percen keresztül hallgatta a fiatalok veszekedését, mindeközben tojás formájú kecskesajtot szeletelt Megiddóval, a világ leggonoszabb varázsfegyverével. Szép sorban egy nagy karéj kenyérre helyezte a darabokat. Úgy döntött, ha ennek a történetnek egyszer vége lesz, akkor nyitni fog egy utazó szendvicsbárt.

– Elegem van belőled, Peti! Vigyen el az Ördög!

– Helló, helló! – Mintha csak erre a végszóra várt volna, az Optimista mögül előlépett a közutálatnak örvendő patás, vasvillás alak. – Valaki engem szólított?

– Ne most! – rivallt rá Péter. – Majd holnap találkozunk a keresztútnál.

– Na szép! Az Ördöggel cimborálni, arra lenne eszed, mi?! – Eszter mérgében dobásra emelte a kezében tartott kristálygömböt és megcélozta vele szerelme homlokát.

– Ne! – kiáltotta a sarlatán. – Nézzétek! Történik valami!

És tényleg. A varázstárgy belsejében haragos-lila füst kezdett gomolyogni, amiből pár pillanat múlva élesen kivehetővé vált egy alak. Péter egyből felismerte az anyját. A párocska, Simon és maga az Ördög is kíváncsian meredtek a gömb felszínére.

* * *

Mérföldekre az Optimistától a Sötétség Úrnője épp a sütőbe tolt egy nagy tepsi extra túrós vargabélest. Úgy gondolta, hogy amíg a süti megsül, addig befejezi a Végső Átok rituáléját, amivel végre halálos csapást mérhet gyűlölt fiára és az egész emberiségre. A rítusba viszont hiba csúszott: az utolsó varázsszót – „susmus" – rosszul ejtette ki. Az átok visszájára fordult és a Szákány egy halk pukkanást követően örökre befejezte pályafutását, mint halálos-grimdarrrk-ellenség.

(Legyen ez tanulság minden beszédhibás, gyakorló, gonosz boszorkánynak.)

* * *

Fekete Péter döbbenten meredt a fokozatosan halványuló lila füstre.

– Ennyi? – kérdezte csalódottan.

– Azta! Ezt holnap mindenképp el kell mesélnem a csajoknak a smink-tanfolyamon.

– Hé! A kristálygömb használatáért is fizetni kell ám!

– Gondolom, a holnapi üzleti megbeszélés a keresztútnál most már tárgytalan.

Péter úgy nézett körbe, mint aki rossz álomból ébredt.

– Többre számítottam, de hát hol van az megírva, hogy ősi ellenségem nem eshet áldozatául saját ármánykodásának. Bár végső soron azt kell mondjam, hogy megkönnyebbültem.

– Akkor erre igyunk egyet! – vigyorgott az Ördög. – Úgyis hiányoznak a részeg karakterek a sztoriból. Az pedig elengedhetetlen!

– Igazad van, patás! – lapogatta meg Péter a pokoli szörnyeteg vállát. – Fiatal még az este! Gyere te is, Simon uram, de tartsad készenlétben a lincseléstől védő amuletted! Téged pedig – fordult Eszterhez – még a holdforduló előtt nőül veszlek!

– Ó, Peti! – ugrott a nyakába a lány.

– És boldogan élünk, míg meg nem…

A Happy Endet egy masszív robbanás zavarta meg. Elpusztított mindent és mindenkit: oda lett az Optimista, a vendégsereg, Péter és Eszter, a jövőbeli terveit szövögető sarlatán, de még maga az Ördög is.

Végül is ez egy grimdarrrk történet volt.

n13

Jelenlét

A fiú csak huszonéves volt, viszont nagyapja már a nyolcvan felé közeledett. Igaz, még jól bírta magát, és szellemileg is teljesen friss volt. Ugyanaz az okos szempár csillogott a vidám, fiatal és az öreg, ráncos arcból.

– Félek a haláltól, de egyben kíváncsi is vagyok rá – mondta az öreg egy délután, amikor kettesben ültek a kis kétszobás lakás nappalijában.

Azóta élt egyedül, mióta a felesége meghalt. Hétvégente lánya vagy az unokája vitt neki ebédet, vagy ezt-azt, amire épp szüksége volt. Jobban szerette, ha a fiú jön. Hasonló volt az érdeklődésük, olyankor sokat beszélgettek mindenféléről.

– Ha meghalok, megpróbálok majd kapcsolatba lépni veled a túlvilágról. Ha tudok, küldök majd valami jelet. Rendben?

– Rendben! – bólintott rá a fiú, aztán a dolog feledésbe merült.

Elmúlt egy év, és az öreg állapota hirtelen megromlott. A szívével volt gond, szerette volna a nyolcvanat megérni, de a felsőbb hatalmak máshogy döntöttek. A fiú igazán szomorú volt, mert közel álltak egymáshoz.

A temetés után pár nappal felment a lakásba, ahol még minden úgy volt, ahogy az öreg előzőleg hagyta, mielőtt bevitték a kórházba. Amint szétnézett, feltolultak az emlékek. Gyermekként elég sok időt töltött a nagyszülőknél. Minden olyan volt, mint régen: az arany mintás tapéta a falakon, a használattól simára kopott, nagy, sötétbarna bútorok, a rézkaros csillár a csúcsos gyertyaégőkkel, a zöld növények. A ruhásszekrényben még ott sorakoztak a különböző öltönyök, színes nyakkendők és a cipők. Ott volt a pici dolgozószoba a nagy íróasztallal, a tengernyi könyvvel, és az egészet belengte az a jellegzetes otthonos illat, amit úgy szeretett gyerekként. Minden olyan békésnek tűnt, mintha csak elmentek volna valahova.

A fiú csak ült a kopott ágy szélén némán, arcát a kezébe temette. Továbbra is fogva tartották az emlékek.

Később bekapcsolta a tévét, és fásultan kapcsolgatott a csatornák között. Már nem volt kedve hazamenni, elhatározta, hogy ott tölti az éjszakát. Fáradt volt, és ahogy ledőlt, hamar elnyomta az álom…

Hirtelen ébredt azzal a furcsa érzéssel, hogy nincs egyedül, bár nem látott senkit a szobában. Valaki mintha mégis lett volna ott rajta kívül. Rápillantott az órájára, éjfél múlt. A tévé se ment már, talán mielőtt elaludt, kikapcsolta. A fenyegető csendben csak a saját szívverését hallotta. A levegő is olyan hideg lett, fázott.

– Van itt valaki? – kérdezte, de hangja elcsuklott.

Nem jött válasz. A fiúnak most eszébe jutottak nagyapja szavai. Talán ő próbál kapcsolatba lépni vele? Ki tudja? Minden olyan félelmetes volt, a tárgyak alakja imbolyogni, vagy elfolyni látszott a félhomályban. A tibeti halottaskönyv szerint az elhunytak még negyvenkilenc napig a földön maradnak, ott bolyonganak az élők között, ahol addig éltek. A fiú most már nem bírt uralkodni magán:

– Ha itt vagy, adj valami jelet! Akármit!

Abban a pillanatban hatalmasat reccsent a parketta! A mély csendben ágyúlövésként hatott. A fiú úgy ugrott ki az ágyból, mint akit puskából lőttek, futtában kapkodva magára a ruháit. Remegő kézzel zárta be maga mögött a lakásajtót.

Nagyon rossz ötlet volt itt maradni éjszakára! – gondolta, miközben lesietett a lépcsőn.

Már csak kint, a fülledt csillagfényes éjszakában nyugodott meg valamelyest.

Az jutott eszébe: az élőknek ott vannak az élők. A holtak meg nyugodjanak békében!

Mickey Long

Ön fontos nekünk

A pillangóhatás nemcsak egy legenda, vagy a káoszelmélet egyik vadhajtása. Valamikor tényleg életek múlhatnak vagy tragédiák következhetnek be, ha egy apró légmozgás elindul.

Jelen pillanatban a pillangó megrebegtette a szempilláját, és finom kezek indultak meg, hogy kizsebeljék a kiszemelt áldozatot. Naz Grooman észre sem vette a kifinomultnak nem nevezhető cselt, ahogy az apró kezek matatása sem tűnt fel neki a zsebében.

Néhány másodperccel később a fiatalember ott állt az árnyékos kapualjban hitelkártya, pénz és ész nélkül, miközben elveszett a nappali műszakos éjszaki pillangó aranyló tekintetében.

– Nem minden vég a vége mindennek – hajolt közelebb a kibernetikus beültetésekkel elhalmozott nőszemély –, valamikor az még csak a kezdet.

– Nagyapónak is voltak ilyen szoftverhibás droidjai – motyogta Naz még mindig elmerülten a nemesfémmel futtatott optika látványában. – Mennem kell, szépséges hölgy, de remélem, hamarosan megérkezik az, akire ennyi ideje vár itt az utcasarkon.

Habár Grooman nem tudta, de a tőle ellopott pénznek köszönhetően a kurtizán megvehette a jegyet a menetrend szerint közlekedő Más Remény csillaghajóra. A kiberprosti új életet akart kezdeni az Everfood bolygón, és az már csak a Sors szadista, kifacsart fintora, hogy az űrjáró összeütközött egy hetvenöt évente, menetrend szerint arra elhaladó városnyi aszteroidával.

Azt hitték, késni fog…

A fiú után meghajolt, hosszú, barna kabátja csaknem a földet seperte, aztán a tarharai vásár sokszínű forgatagába vegyült. Nagyhangú árusok kínálták portékájukat keskeny utak szélén, brahmabőrből cserzett sátrak árnyékában, miközben antigrav lapokon lebegő, önjelölt messiások ostorozták biztonságos magasból a tömeget. A távolság az eszelős tekintetű megváltók előrelátását hangsúlyozta, hiszen ha szottyadt barackkal, vagy éppen rohadt paradicsommal akarták őket megdobálni a hitetlenek, áthidalhatatlan akadályba ütköztek.

– Uram! Öt pesa egy szottyadt barack!

– Nálam csak három!

– Kettő!

– Adok egy barackot meg egy pesát!

Naz szórakozottan elfogadta a felajánlást, és beleharapott a gyümölcsbe. A sárgás lé azonnal utat talált magának a sok mosolygástól kialakult ráncok közt, és lecsepegett a valamikor fehér ingre.

– Micsoda pazarlás! Ezért adtam?

A fiatalember csak mosolygott. Valami miatt az emberiség nagy hányada, ha nem ért valamit, akkor mosolyog. Esetleg bólogat is mellé. A nagyon rutinosaknak netán egy ajakbigyesztés is a repertoárjukba tartozik. Csak meglehetősen kevesen teszik fel ezt a kérdést maguknak, és esetleg a másiknak is hangosan, hogy :– Tessék?

Naz megeresztett még egy mosolyt, majd elindult a számára kijelölt úton. No, nem azon, amit a Sors választott számára vagy valami istenség, hanem azon, amelyet az isteni navigációs szerkezet jelölt ki neki, amit felröppentett maga elé a levegőbe. Jack beültetést szeretett volna, amióta az eszét tudta, és most, hogy betöltötte a huszonegyet, nem óhajtott tovább várni egy napot sem. Az eddig összekuporgatott pénzét feltöltötte a kártyájára, és azonnal útnak indult a Plútóra.

Nagy kár, hogy azon a bolygón már négy éve csődbe ment a beültetéseket végző cég, valamilyen pitiáner technikai gikszer miatt. Egy heveny algoritmussal kezdődött, ami nagyon gyorsan átcsapott tömeghisztériába, amikor az űrváros fele eltűnt egy formás gombafelhőben. A legközelebbi implantálással foglalkozó cég a Hagner bolygón székelt, Tarkhara városának külső peremén, gombaformájú motívum nélkül.

– Hé, fiú! Akarsz egy kis szórakozást?

Naz elhessegette a légpárnás sikló által felvert homokszemeket, majd végigmérte a kérdezőt. Gyorsan végzett ezzel a művelettel, mert a kibernetikus kart és a halántékból fityegő adatkábelt viselő sofőr magassága alig érte el a másfél métert.

– Hé, fiú! Theo vagyok. Látom, idegen vagy errefelé… segítsek?

– Miben tudnál?

– Bármiben – kacsintott Theo látszólag cinkosan, noha csak néhány porszem landolt szemtelenül a retináján. – Van, aki a fél veséjét adná egy ilyen ajánlatért. De persze, csak képletesen.

– Nem is tudom…

– Lenne rá vevőm.

– Nem arról van szó – mondta a fiú, akinél a legaprólékosabb leltár se tudott volna kimutatni szervi hiányt. – Hanem…

– Máj? Adok érte egy zöld szemgolyót és egy epét – hadarta Theo, aki új szintre emelte a szervkereskedés fogalmát.

– Dehogy!

– Nem jó a zöld?

– Semmi bajom vele, de semmi ilyesmiről nem lehet szó.

– Vagy el tudlak vinni Al'baba játékbarlangjába. Ha rám hivatkozol, tíz százalék kedvezményt kapsz. Vagy a Napos Szerájba, ahol szintén kapsz ugyanennyi engedményt.

– A TSA és Társa Klinikát keresem.

– Éppenséggel oda is el tudlak vinni…

– Tudom, ott is tíz százalék kedvezmény.

– Nem ott felárat fognak kérni miattam – vonta meg fémvállát a kis növésű szervkereskedő. – Valami miatt nem szeretnek.

Theo is érezte, hogy ez a kijelentés nem feltétlen fedi a valóságot. Kevesen vették jó néven, ha beperelték őket műhiba miatt, és a TSA és Társa is ebbe a csoportba tartozott. Peren kívül egyezséggel a klinika gazdagabb lett egy rossz emlékű tapasztalattal, Theo pedig egy használt légpárnással.

– Jack beültetés?

– Így van! – ragyogott fel Naz arca, mint a kisgyermeknek, aki megpillantja az első gravovasút modelljét. – Erre várok, már évek óta, ez az én álmom, hogy végre beléphessek ebbe a csoportba. Új világok, új élet, egy új valóság.

– Az álmok fontosak. Gyere, fiú, pattanj be!

Naz vidáman felmászott a járműre. Ugyan kétszer is visszacsúszott a poros kötélhágcsón, de végül sikerült elhelyezkednie a hátsó ülésen. Közben azon gondolkodott, hogy vannak még jó emberek.

A jóember viszont abban reménykedett, hogy menet közben rá tudja beszélni egy májátültetésre. Mármint arra, hogy átültessék utasa szervét egy helyre kis orvosi dobozba. Szemet szemért, tartotta magát a mondás, de a fuvaros most megelégedett volna egy szemet-májért cserével is. Nagyon sürgősen kellett egy donor, mert a Napos Szeráj kövér tulajdonosa rengeteget fizetett egy ilyen ódivatú, emberi szervért.

Az út kacskaringós volt, ezenkívül hosszú és poros. Főleg poros. Ezt abból is le lehetett szűrni, hogy az aprónövésű sofőr gyakran kacsingatott beszéd közben, Naz pedig diszkréten köpködött. Amikor a légsikló lefékezett egy többszintes, tükrös épületkomplexum előtt, elbúcsúztak. Theo még megadta az elérhetőségét, ahogy ő fogalmazott: „Csak a biztonság kedvéért".

Naz végignézett az épületeken. Nem tudta, de a műholdas felvételeken az objektum kiadta a JACK szót. Ez ugyan ötletes marketingnek tűnt, de a tervezők nem vették figyelembe azt a tényt, hogy az ügyfelek ritkán repkednek ezer méter magasban. Főleg, hogy a bolygó védelmi rendszere mindenből konfettit csinált, ami ötszáz méter fölé emelkedett.

A fiú besétált a J betű kisebb szárára tervezett kétszárnyú, automata ajtón. Hatalmas csarnok fogadta, ahol a falakat virtuális élőképek fedték. Vagy egy burjánzó őserdővel szemezhetett vagy egy minden igényt kielégítő high tech városképpel. Egyedül a szemközti részt hagyták ki a tájképes dekorációból, ahol a TSA és Társa jellegzetes, monumentális logója ékeskedett a megszokott gömb alakban, előtte pedig egy több méter hosszú, félkörben elhelyezett, fémes csillogású íróasztal.

A holografikus recepciót apránként, de gyorsan építette fel a rendszer. Középkorú nőként jelenítette meg, akinek barna, hullámos haja a válláig ért. Jellegtelen, vékony arcán szolid sminket viselt, testén a cég arculatának megfelelő, rikító színű kosztüm feszült.

– A TSA és Társa üdvözli önt! Megkeresése fontos nekünk, kérem, várjon egy pillanatot!

- Naz Groo…

– Megkeresése fontos nekünk, kérem, várjon!

– A nevem…

– Ön fontos nekünk.

Naz most már rutinosan várt.

– Ön fontos…

– Még szerencse – motyogta halkan a fiú.

– Ön fontos nekünk.

Naz nem létező fűcsomókat rugdosott a lábával, és sajnálta, hogy nincs nála, néhány szottyadt barack.

– Kérem, azonosítsa magát!

– A nevem Naz Grooman, polgár. Rendelésazonosítóm, béta, echo, alfa, háromezerhat.

– Ellenőrizve – bólintott az avatár, a háttérprogram még arra is ügyelt, hogy a hajszálai külön-külön mozogjanak. – Kérem, utalja a hiányzó összeget az előző számlára, hogy elkezdhessük a beavatkozást!

Apró terminál emelkedett ki az asztal síkjából, és halk pittyenés hallatszott. Nazból ez a hang olyan hatást váltott ki, mint a brahmákból az etetésre figyelmeztető hangjelzés. Endorfin szabadult fel a szervezetében, és ő boldogan nyúlt a zsebébe a kártyájáért. Majd a másik zsebébe. Aztán megint az előzőbe. Ezt még egy párszor megismételte, egyre gyorsabb mozdulatokkal.

– Itt van, itt van – ismételgette, mint valami mantrát. – Itt van valahol…

A Sors viszont, amely közismerten szadista és perverz, nem így tervezte. Naz egyre idegesebben forgatta ki a zsebeit, majd eszébe jutott az éjszakai pillangó intim közelsége.

– Kérem, utalja a hiányzó összeget! Ön fontos nekünk, ám a rendelését még a mai nap folyamán rögzítenie kell.

Naz még egyszer átkutatta az összes zsebét, de a kezébe csak az a cetli akadt, amelyen girbegurba betűkkel egy elérhetőség szuggerálta. Ami csak a biztonság kedvéért került hozzá.

Nem akart szégyenszemre hazakullogni a poros faluba. Azokhoz szándékozott tartozni, akiket folyamatosan figyelt a holocsatornán, hiszen ők mindig boldognak és vidámnak tűntek. Az apja folyton azt mondogatta, hogy az csak a látszat élet, és a valóság ott van a földeken.

De a fejlődés nem állhat meg, igaz? Addig habozott, amíg megnézte a várakozóan pittyegő terminált, majd felhívta Theót.

Az üzlet hamar létrejött, bár a májnak rohamosan esett a kiskereskedelmi listaára, így sajnos hozzá kellett csapni az alkuhoz a kisagy egy vastag szeletét is. Ez ugyan némiképp a kognitív gondolkodás rovására ment, de a fiú nem vacillált, hiszen a Jack beültetéssel kompenzálni lehetett a hátrányt. Megbeszélték még az esti átadás-átvételt, amit egy Theo által ismert szerájban oldottak meg, ahol érdekes módon a hátsó szekcióban egy fertőtlenítő helyiség is lapult.

Naz másnap egy fehér, steril szobában ébredt, ahol az ágyán kívül csak egyetlen virtuális ablak terpeszkedett. Lassan felült liquid matracán, és megigazította zöld betegköpenyét. Végigsimított a fején, ahol trendi, félhosszú haját bal oldalt kopaszra borotválták. Ujjai alatt érezte a gyorsan gyógyuló heget, amely a halántékától a füle mögötti területig húzódott.

Látóterében egy férfialak jelent meg. Baloldalról közeledett, és mintha a levegőben lépkedett volna. Hófehér szmokingot viselt, hozzá fekete, alkalmi cipőt hordott. Negyvenéves lehetett, fekete haját oldalt határozottan elválasztotta, szeme körül néhány ránc bujkált, de a tekintete vidáman, fiatalosan villant Naz felé.

– A nevem Jack, én leszek a személyi, virtuális asszisztensed ebben a kiterjesztett virtuális valóságban – mondta a jelenés, és lepöckölt egy nem létező porszemet a ruhájáról. – Az alapverziót vásároltad meg, természetesen van rá lehetőség, hogy a jobb, élethűbb, gyorsabb Jack 2.0-ra frissítsd.

A korházi falon felbukkant Naz számára a program által megjelenített reklám, amiben a fiatalok még boldogabbak, még vidámabbaknak látszottak. Az update ára elég barátinak tűnt.

Hiszen, csak egy fél vese…

jocker

Kaszás munkaünnep…

Piros cseresznye
Termés lett már szirmokból.
Japánban kultusz.
*
Nap búzatáblán
Legelteti fény-nyáját.
Égetően tűz!
*
Harmat simogat
Szemeket őrző kalászt.
Hajlik a kötél.
*
Friss cseresznyéből
Készül otthon új pite.
Nyári csemege…
*
Tikkasztó hőség
Mezőkön, pipacs bőség,
Július tombol.
*
Gabona szárán
Szél lengeti a kalászt.
Arató izzad.
*
Búzavirág kék
A szélben ringó róna.
Őzek szépsége.
*
Napfürdőző zöld
Gyíkok lustulnak kövön.
Úgy perzsel a nyár!
*
Nyár derekában
Asszony hajlong marokért.
Sarlóél kopik.
*
Rét melletti tó
Partján a kövek forrók!
Szenvedő búza…
*
Nap tesz koronát
Megtörli a homlokát.
Hőség tikkasztó.
*
Kasza áldással
Hasít gabonaszáron.
Gyűlik a kéve.
*
Táj kalász színű,
Lágyan borzolja szellő!
Kasza is izzad!
*
Fény csak úgy lobog,
Talaj szikkadt, úgy poroz!
Libben a kalász.
*
Begyűjtött termés.
Cséplőgép már dolgozik...
Porfelhő terül.
*
Aratás, élet
Kenyér-reményvilága.
Felhőtlen égbolt.
*
Az ég zafírkék
Bőséges a teríték. –
Buja, vad románc.
*
Ünnepnap reggel
Új búza illata száll.
Termés… új kenyér.

Vecsés, 2020. júl. 19. – Érd, 2020. júl. 19. – Budapest, 2020. júl. 19. – Kustra Ferenc – a nyárról, aratásról: RENGA láncversben az egyest én írtam, a kettest Gani Zsuzsa, a hármast Horváth Edit Fresh (stb.)

Mortelhun

Panelcsók

Ott ültem szombaton
egy lila pad gondolatébresztő,
rozsdásan recsegő lábánál.
Felettem indigókéken sejlett az éjszaka,
alattam beton-szürkén nyújtózkodott
az aszfaltágy, mely befogad.
Nyakamon selyemsál, „ó, de művészi”,
kezemben filléres, automatás kávé.
Szürcsölök.
Némán örvénylik az espresso ízű gondolat,
hangosan örvénylik a város.
S míg dacosan küzdök a zaccos maradékkal,
távolról egy lány figyel. Engem néz.
Zöld szemében érdeklődés, izgalom,
szélfútta, szőke hajában a rónaság kalászainak
avíttas romantikája lengedez.
Tétován mozdul, csókot dob.
S míg én e csókot lelkemen elhelyezem,
addig ő távolba vész, s nem marad más,
csak az olcsó cigi és a panelrengeteg íze a számban.

TharBael

A fényteli lóverseny

Csattogva galoppban üget az élet előttünk,
Mire feleszmélnénk, életünkben rögtön eltűnünk.
Csodát ne várj, ez a huszonegyedik század...
Rohamban fejlődik a világ, míg tátod a szádat.

Liheg alattad céljaid paripája.
A vörös szőnyeg leterítve várja:
Suvickolt bakancsod hogy tapod rajta.
Ne légy hát a köznép legalja!

Tudatod hasít a tértelen köveken,
Éltet téged a fényteli lóverseny.
Céljaid monolitok! Örök mezők őrei,
Léted határának időtlen őrzői.

Eme hajsza időtlen s kortalan...
Tőled független, alapból halhatatlan!
Díja nincs más, csak igazolás a létre:
Téged létrehozni valóban volt értelme!

Hited a páncél, a patkó s nyereg:
„Ha jól döntök, s élek, hát Én nyerek!”
Eme mantra hajszol előre Téged
Napról-napra, te örök gyermek.

Liheg alattad céljaid paripája.
A vörös szőnyeg leterítve várja:
Suvickolt bakancsod hogy tapod rajta.
Ne légy hát a köznép legalja!

Tudatod hasít a tértelen köveken,
Éltet téged a fényteli lóverseny.
Céljaid monolitok! Örök mezők őrei,
Léted határának időtlen őrzői.

Végül, mikor a tükörbe nézel,
Látod, mit hozott a futam:
A végletekig hajszolt éned
Tudja: Elég, ha Én egyben vagyok Önmagam!

Dave Stark

Éjszaka csendje

Az utca már rég kihalt,
Csak én járok egymagam.
Cigarettám füstjét fújva,
Az éjszaka csendjét hallgatva.
Bakancsom némán kopog
A nedves fekete betonon.
Néha meg-megállva,
A messzeségbe bámulva.
Plátói kedvesemre gondolok,
Kit karjaimban nem tarthatok.
Még egy utolsó szippantást,
Majd a csikkre mérek taposást.
Beszívom az éjszakai levegőt,
Elindulok, elkerülve az esőt.

Seth

Telihold után

Telihold teríti be a bársonyos, kék eget,
Csillagok lejtik táncuk, áradó fényében
Felhő egy szál se, viharnak nyoma sincs,
Farkasok vonítanak a Földön odakinn.
Miután véget ér az éj,
Pirkadni látszik, a felkelő Nap fényekéi
Szántanak végig megfakult tölgyek ráncain,
Majd a lágy hajnali szellő
Csókot lehel minden teremtményre,
Már a farkasok is elaludtak,
A Földön odakinn.

Tordai Gábor

Újra

Egy szótlan éjszaka
volt, mikor összeszorított
szájjal feltettem a szívem
egy ütött kopott polcra,
miközben fülemben csengett
Davy Jones dala.
Egy éjjel, mikor fekete tintaként
omlott a hegyekről az éjszaka...
A polc kopott fájáról
leemeltem titkos darabom.
Azon az éjjel reszkető kezemből
kezedbe tettem szívemet
s csak csendben néztem,
miként kezd dobogni újra...

Norton

Dualitás

Nézzük egymást magam meg én,
A szakadék két peremén.
Ugyanúgy, mint egykor régen,
Vágyak szárnyalnak az égen.

Valahol az Ördög dalol,
A szívemnek ő udvarol.
Lávafolyam lenn a mélyben,
Tudom, messze még az éden.

Koppanások sűrű csendben,
Úgy tűnik, hogy minden rendben,
De fölöttem elég az ég,
S szétrobban a sok buborék.

Nézzük egymást magam meg én,
A szakadék két peremén.
Megszorul az időhurok,
Önmagamtól elfordulok.

Kinn a Világ és az Átok,
Készre gyártott igazságok,
Mindenki jó, mindenki szép,
Ez aztán a Mennybéli kép!

Újra elkapnak az álmok,
Bolondhegyen sorban állok,
Olyat, mit az Úr se látott…
Járok groteszk bohóc táncot.

Sötét égen villám hasít,
A fájdalom kettészakít…
Önmagamtól eltaszíthat,
Vár a kínpad… és a színpad.

Nizi

Egy perc az élet

EGY PERC AZ ÉLET...
Elillan, akár a pillanat,
Elég egy óvatlan mozdulat,
S odalesz minden,
Minden, mi addig
Volt, az megszakad.
A lélek meghasad, mert
Nem várta meg a test,
A szellem míg eljön
Az igazi pillanat,
Amikor már mennie szabad.

angyalka146

Öntudatlan létörvény

Bágyadt lelkem kókadt ágán
aranymadár repdes kábán.
Repülne, de nincsen hova,
fénye kopik lassan tova.
S mikor eltűnik, vissza a fénybe,
elmerül az öröklétbe.
Elfekszik Isten ölébe,
belemerül a feledésbe.
Hát nincs ébredés?
Miért lenne? Újra miért szenvedne?
Inkább játszik Isten keblén,
öntudatlan létörvény…

Játszik, játszik, de egyszer csak hangot hall:
miért ne néznél szembe fájdalmaddal?
Miért is? – kérdi lelkem, s eltöpreng a feleleten.
Azért – kezdi lassan –, mert eltűnök a fájdalmamban.
Nem az vagy, kinek magad látod,
lángoljon hát arany lángod!
Szárnyam rebben lassan, gyengén:
pislákolni kezd lent a fény.
Vágyakozva ugrok bele,
öntudatlan elmerülve…

edwardhooper

A révész

Jó vitorlám,
Véremnek hívó szava,
S erős hajóm!
Jöjj hát néma csendben,
Tenger dagályán ringó bárkám!
S Vihar
Övezze derekam
Fúltak csontjával,
Jajkiáltások sikolyával.
Repíts engem a távolba,
Mert már vár rám egy szív,
Vár rám egy lélek
Utolsó dobbanása.

jocker

Nyár van és hőség

A nap túlhaladt
A delelőjén, csak süt.
Mezőn délibáb.
*
A tiszta égbolt,
Végtelen napfény-tenger.
Felhőzet nincsen.
*
A tiszta égbolt,
Végtelen napfény-tenger.
Felhőzet nincsen.
*
Szépség a kék ég,
Felhő nem mutatkozik.
Égő napsugár!
*
Uralkodó lett
A napfény mind a tájon.
Messzeség vibrál.
*
Naptűztől izzik
A szomjazó, forró táj,
Mint gyilkos katlan.
*
Meleg napsütés,
Strandon vizet fröcskölnek.
Árnyékban hőség.
*
Nap sugarai
Bokrok közt keringőznek.
Páran, faágon.
*
Napfény csak kotor…
Lombok közé bebújik.
Árnyékot üldöz.
*
Jegenye szomjas,
Nagy hőség ostromolja.
Izzó levegő.
*
Kimerészkedett
A Nap a mezők fölé.
Virág ékesség.
*
Napsugár nézi,
Víz folyóból hová lett.
Köves a meder.

Vecsés, 2020. július 18. – Kustra Ferenc – csokor eredeti Baso féle stílusban, senrjú-ban íródott

Tordai Gábor

Éjre vált

Álmatlanok lettek álmaim,
szemeim mögött szürkeség.
Sötét víz fojtogat.
Zakatol elmém önön rabságában.
Ébrenlétem minden napja
keserű kacagás.
Harcaim megkoptak.
Felemésztenek napok
düledezői romjai.
Nem hallom a tűz
bátorító ropogását.
Nem érzem melegét.
Távolodok.
Egyre nehezebben
tartom kezeimben
a Napot.
Éjre vált lassan a ma.
Már nem segít a
szintetikus boldogság.
Talán csak haldoklom.
Talán már halott vagyok -
csupán nem tudom...

galbena

Élet és Halál

Kártyáztam egész éjen át,
Nem tudtam veszíteni, Fortuna mellém állt.
Halomban gyűlt előttem a sok pénz,
„Álljon ki ellenem, aki elég merész” -
Kiáltottam kacagva s megvetőn körbe néztem,
Ekkor asztalomhoz lépve
leült velem szemben maga a Halál,
Hidegen szólt, ellenem egy partira kiáll,
Ha veszítek, életem lesz övé,
De ha nyerek, úgy nem látom soha többé,
Legyőztem a Halált is azon az éjjelen,
S tudtam, elnyertem az örök életet.

Ifjú voltam, gazdag s boldog,
Lelkemben az életerő tombolt,
De, jaj, évtized követett évtizedet,
S boldog életem lett hosszú és gyötrelmes,
Kiket szerettem, mind elhagyott már,
Gúnyosan rám nevetve vitte őket a Halál,
Magányosan élek fájdalmas lélekkel,
Elaggott testben, bomló elmével.
Mint régi cimborát, hívom, csalogatom a Halált,
De felém sem jön, állja a szavát.

Scholtz Róbert

Legendás roma lények enciklopédiája

Bestiarium Ciganorum

A XXI. Századi Roma Nők Országos Egyesülete (Nyíregyháza, Szabolcs-Szatmár-Bereg megye) 2020 nyarán a roma legendák lényeit bemutató könyvet jelentetett meg. A magyarországi és erdélyi roma csoportok tárgyi- és szellemi kultúrájából merítő kötet bevezeti az Olvasót a roma folklór egy még feltáratlan világába, miközben érinti a cigány irodalom és zene szerepét.

„Ha ösvényre lel a bolyongó
az magával viszi az emlékeket.
A szürkét, a fehéret, a vöröset
és a sorsszínűt…"
(Rostás-Farkas György: Elsüllyedt emlékek)

A XXI. Századi Roma Nők Országos Egyesülete 2016. március 8-án alakult. Nyíregyházi központjukban azon dolgoznak, hogy minden cigányasszony és nő megvalósíthassa álmait, megvalósíthassa önmagát. Fő céljuk, hogy felkutassák és bemutassák roma hagyományaikat, évszázados értékeiket. Több hónapos gyűjtőmunka után 2020. derekán adták ki második könyvüket Bestiarium Ciganorum címmel, melyben a kihalóban lévő legendás roma lényekből állítottak össze egy kötetre valót.

Napjaink diákjai J. K. Rowling írónő varázslatos világában, legendás állatai között élnek. A roma gyermekek körében is népszerűek a brit írónő mágikus történetei. Ezzel szemben nagyon kevesen hallottak a cigány hiedelmek csodáiról. Szeretnénk, hogy a Kárpát-medencében élő roma és nem roma gyermekek a közismert antik és angolszász mesék-regék mellett, a cigányság kiveszőben lévő kulturális értékei közé tartozó legendás lényeket is megismerjék. Reméljük a roma témájú grafikákkal, fotókkal, Balázs János roma művész festményeivel illusztrált könyvünk a nemzetiségi oktatatók, pedagógusok, etnográfusok mellett az egyéb diszciplinák kutatói számára is hasznos lesz, s segítségül szolgál mindazoknak, akik személyes indíttatásból vagy foglalkozásukból eredően meg akarnak ismerkedni a cigány népi kultúra örökségével.

Poreszkoro, betegségdémon

A könyv borítója

A kiterjedt gyűjtőmunkán alapuló figyelemfelkeltető és vélhetően gondolatébresztő Bestiarium műfaját nehéz meghatározni. Képes olvasókönyv, mely egyfelől tankönyv, amely a Nagy Háború idején élt cigányság történetébe, hitvilágába nyújt bepillantást. Másfelől szöveggyűjtemény, amely irodalmi és tudományos szövegidézeteket tartalmaz, és a példák erejével hozza közelebb az Olvasókhoz a kihalóban lévő legendás lényeket.

A 160 oldalas kötet több, mint 200 szócikket és 144 színes és fekete-fehér illusztrációt tartalmaz. A könyvben

20. Betegségi démon. (Lilyi.)

Lilyi, betegségdémon

közöltek hihetőségét – minden egyes Olvasó másként fogja megítélni, ezért szándékosan törekedtünk a pártatlanságra, a rendelkezésre álló adatok, pontos, szöveghű közlésére.

A Bestiarium Ciganorum lapjain felsorakozott lényekről a tudomány keveset tud. A kötethez a már megjelent szakirodalmak – többek között: Ámi Lajos, Bari Károly, Erdős Kamill, Nagy Olga, Szécsi Magda, Vekerdi József írásai – mellett több múzeum és könyvtár adattárából, valamint a kolozsvári Erdélyi Nemzeti Történeti Múzeum kincseiből válogattunk. A könyv egyik különlegessége, hogy a magyar Olvasók először tekinthetik meg színesben a Kolozsváron őrzött ezüst vajdapoharakat és díszítéseiket.

A kiadványhoz tervezett előadások, rendhagyó tanórák elősegíthetik a hazai romák kulturális örökségének és múltjának megismerését, megismertetését. A Nyíregyházán, Balmazújvárosban és Rakamazon bemutatott kötet tevékenyen hozzájárul a közös értékeken, történelmen és kultúrán alapuló európai identitás erősítéséhez. Eredményeink a romológiai képzés mellett az általános- és középiskolák tanóráin egyaránt felhasználhatók.

Szakmai könyvbemutató

"Kedves szervezők!

Nagyon sok sikert kívánok a további munkájukhoz, hogy minél több emberrel, fiatallal megismertessék a multunkat, a cigányság értékeit! (Nagykálló)"

26. Kép: Barlanglakás

Az erdélyi cigányleány, hogy kideritse, vajon vén vagy fiatal férje lesz, kilenc szem csattantyú-magból, kilenc helyről vett földből és kilenc helyről merített vízből tésztát gyúr, melyet húsvét vagy Szent György nap hajnalán egy keresztútra tesz. Ha asszony lép először e tésztára, a lány férje özvegy, vagy öregember lesz; ha pedig férfi, akkor fiatalemberhez megy nőül. Hogy gyermeke élve jöjjön a világra, a terhes cigánynő nagyon ügyel magára. Amint a vajúdás beáll, a varázslóasszony a nő körül egy csatornaszerű kört mélyít a földbe, s ebbe csattantyúmagokat hint, hogy a rossz szellemeket távol tartsa.

Hogy a villám ne csapjon az épületbe a délvidéki a cigány varázslónő az új épület padlójába egy karcolt díszű téglát ás el. A mintákat a még lágy agyagba vájja: négy csattantyú-növényt, két kígyót és egy kettős keresztet (27. kép). Tűzvész esetén e téglát kiássák és a lángra kapott épületbe dobják, hogy a tűz ne terjedjen tovább.

27. kép: Villámelhárító karcolat

Szent Mihály napkor, az ősz beálltával, de mielőtt a törzs téli szállását elfoglalná, minden egyes barlang előtt csattantyú-szárakból tüzet raknak és egy cserépedényben timsót főznek (26. kép). Hitük szerint a félig kihűlt timsó megmutatja azt a személyt, aki a tél folyamán a törzsnek kárt fog okozni. Hogy ezt megakadályozzák, a timsófigurát megtörve egy fekete kutyával megetetik. Ezt követően a csoport legidősebb tagja egy csattantyú-levelet tüzes tűvel többször átlyukaszt, miközben e szavakat mondja: „Ez ellenségünk szeme, ez a szája, ez a keze, ez a lába, ez a szíve", stb. Végül a levelet elégeti, azon hitben, hogy ezzel a törzs ellenségét is megsemmisítette.

Csiga

Az erdélyi sátoros cigányok szerint a föld alatt élő Phuvusok – föld szellemek – minden élőlénnyel hadilábon állnak. Egyedül a csiga számít kivételnek, melyet a „Phuvusok lovának" tartanak. Az angliai cigányok a csigákat marhának nevezik jellegzetes szarvaik miatt, a hazai sátoros cigányok között a „táltos fog" elnevezésük terjedt el. Egyszer egy kis cigány leányka így figyelmeztette a bátyját: „ne taposd el a csigát, mert a hátán hordja a sátrát, mint a mi nagyapánk..."

Ch. Leland írja, hogy a csigák évszázadok óta a kéjelgés jelképeinek számítanak. Egy cigánylány elnyerheti bármely férfi szerelmét, ha ráveszi, hogy vigye magával a korábban általa birtokolt csigaházat. Az erdélyi sátoros cigányok úgy tartják, hogy a csigatojások arany tojásokká válnak és szerencsét hoznak megtalálójuknak. A női betegségek gyógyításához rozmaringból, porrá tört csigaházakból, ganajtúró bogarakból és vajból készítenek kenőcsöt, amivel bekenik az illető testrészét e szavak elmondása mellett:

Ki ezt (a betegséget) csinálja,
Ezt szagolja,
Hogy megdögöljön, hogy megdögöljön,
Mint a hernyócska
Hasamban!

Csohano

A balkáni cigányok a Csohano kifejezés alatt a vámpírt értik, egy halott ember viasszajáró szellemét, aki előszeretettel rémisztgeti éjjelente az embereket. A kutatók szerint nagyon nehéz egyértelmű határvonalat húzni a Csohano és a Mulo között. E természetfeletti lény a

28. kép: Kakaslábú szerető

Balkán-félszigeten élő népek körében széles körben elterjedt vámpír képzetből került a roma hitvilágba. Az erdélyi cigányok közt lejegyzett történetek alapján a csohanó éjjel jár. Szép legény, katona, esetleg huszár külseje van. Kiválasztottjával, a település legszebb, mégis magányos leányával, mint egy élő szerető viselkedik: ölbe kapja, csókolgatja, bókol neki. Amint a kakas elkukorékolja magát, vissza kell térnie a sírjába, vagy halála színhelyére (pl. árok), különben nem fogadja be a föld és fekete szurokká változik. Leggyakrabban ekkor lepleződik le, hogy a legénynek kakas, vagy lólába van (28. kép). A Csohano, ha nem teljesítik kérését megharagszik és magával viszi az élőket. Minden halott barátja a halottnak. Kérésére, parancsára mozgatni tudja a még temetetlen holttesteket: „Kéz ki, hozd ki, szállítsd ki (add ki) az élőt: No, a halott letesz egy kezet, azután a másik kezet, azután a lábait, és fel akart állni. És a kakas kukorékolt, és szurokká változott, és a huszár is odakint."

36 37

A kötet belseje